

Zvezek 5.

Letnik VI.

Maj 1902.

Zaupanje v preblašeno Devico Marijo.

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec majnik.)

Pomlad gre v dežel, in z njo bo prišel cvetoči majnik; in zopet se bomo vsak dan zbirali okrog Marijinega oltarja. Sv. oče želé, da bi se v mesecu majniku posebno poživilo zaupanje do presvete božje Matere; in zato so naročili, da molimo v ta njih namen.

In kdo ne bi iz celega srca zaupal božji Materi in Devici Mariji? Lepi in pomenljivi so vsi naslovi, s katerimi kliče sv. Cerkev izvoljeno in blagoslovljeno med ženami; a za Marijo posebno častno in za nas posebno tolaživno in sladko je ime, s katerim jo pozdravljamo v molitvi: „Češčena bodi Kraljica“ — „upanje naše“. Marija nam je „Mati milosti, življenje, sladkost“; zakaj dala nam je Njega, ki je studenec vse milosti, početnik vsega življenja, vir vse sladkosti. Če pa smo tako nesrečni, da smo izgubili milost in življenje in sladkost mirne vesti, — če smo izgubili Jezusa; tedaj pa je zopet Marija naša upanje. Kdor se k njej zateče, sme trdno upati, da bode po njej zopet dobil, kar je nesrečno izgubil. Marija je pri Bogu naša „srednica, besednica in pomočnica“, in prav zato je ona tudi „naše upanje“.

Sv. Alfonz je Mariji v čast spisal knjigo, v kateri je zbral najlepše slavospeve največjih Marijinih častivcev; cela knjiga je kakor venec spleten iz najkrasnejših cvetic, kar jih raste na vrtovih vsega sveta. Pravi biseri v tem vencu pa so oni izreki, v katerih svetniki pozdravljajo Marijo kot naše upanje. Ne morem vam vsega ponavljati, kar se tu bere. Samo par zgledov hočem sem zapisati, da bode iz njih spoznali, kakšno zaupanje so imeli svetniki do prečiste Device Marije. Sv. Efrem (umrl. l. 373.) ogovarja Marijo s temi-le besedami: „Bodi pozdravljena, ti upanje moje duše; pozdrav-

ljena, trdna pomoč kristijanov; pozdravljena, pomočnica grešnikov!“ Sveti Bazilij jo imenuje „naše edino upanje za Bogom!“ Drugi pobožni častivec, sv. German, jo kliče: „Gospa moja, ti si mi vodnica na mojih potih, ti si mi pomoč v slabosti, bogastvo v mojem uboštvu, zdravje mojim ranam, polajšanje v mojih bolečinah; ti si mi rešitev iz verig, upanje zveličanja; usliši moje prošnje, usmili se mojih vzdihov, gospa moja, pribežališče, življenje, pomoč, upanje in podpora moja!“ — Najlepše med vsemi, najbolj prisrčno, najbolj otroško-zaupljivo pa govori o Mariji njen ljubljenec, sveti Bernard. Pomislite samo na ono molitev, ki je posneta iz njegovih govorov: „Spomni se, o usmiljena Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki se je zatekel k tebi . . .“ — Naj nam teh par zgledov zadoščuje!

Svetniki so poznali, bolje kakor mi, srce Marijino in zato so tako govorili in s takim zaupanjem se obračali do prečiste Device. Učimo se pri njih, kako moramo zaupati v pomoč in usmiljenje božje Matere in Device Marije; poživimo v sebi vero, da nam Bog hoče vse dati po Mariji. Zlasti oni, ki jim je vest težka zavoljo greha, naj hité k Mariji, k Materi milosti! Sv. Bernard pravi: „Tebi, o Devica, se ne studi noben grešnik, pa naj je še tako grd; in če že pada v brezdno obupa, pa k tebi vzdihne, ga bode rešila tvoja usmiljena roka.“

Ob strašni revoluciji na Francoskem je živela v mestu Mirpoa (Mirepoix) mlada grešnica, Marijana po imenu. Z grehom je bila zamorila v svojem srcu vsako blago čustvo: kar je druge navdajalo z grozo, to je bilo njej v veselje. Sto in sto nedolžnih je bilo takrat obsojenih na smrt, in nesrečna Marijana se je veselila, ko je videla, kako je rabelj sekal glave nedolžnim žrtvam. Posebno veselje je bilo zanjo, kadar je prišel na krvavi oder kak duhovnik. Sramotila ga je z najgršimi primki; in ko je duhovnik ostal miren in krotek, je bila kar besna od togote.

Dné 8. februarja l. 1794 so peljali na morišče mašnika Raklota, ki so ga vsi poštene in dobri ljubili in spoštovali kot svetega moža. Hudobna Marijana je hitela za njim in ga med potjo obsipala z ostudnimi psovkami. Pobožni mašnik se obrne nazaj in se ozre na nesrečno žensko in ji krotko reče: „Prosim Vas, molite zame!“

„Kaj? — Jaz . . . jaz naj molim za Vas?“ zakriči ženska.

„Da, prosim Vas, molite eno češčenomarijo za mojo ubogo dušo, ki bode v par trenutkih stopila pred sodni božji stol.“

Tako je govoril duhovnik, in ko je prosil nesrečno grešnico, naj moli zanj, je gotovo sam na tihem molil zanjo in jo priporočil Materi usmiljenja. Marijana ni vedela, kako ji je bilo tisti trenutek. Obstala je, kakor da jo je zadela strela; vsa bleda in izpremenjena, je rekla počasi: „Da, gospod župnik, molila bom eno češčenomarijo.“

In molila je glasno češčenomarijo. Komaj pa je končala, je zaihtela, in vsa v solzah je šla za duhovnikom. Pri krvavem odru je pokleknila na spodnjo stopnjico in molila, ko je mašnik položil svojo glavo na tnaló. To je bilo zadnjikrat, da so Marijano videli pri krvavem odru.

Šla je domov in začela novo življenje, — življenje pokore. Mnogo je molila, postila se in delila miloščino ubogim; govorila je malo in iz hiše ni hodila razen, kadar je prav morala. Vsako leto je šla na dolgo božjo pot k prečisti Devici Mariji; dasi je bila bogata, je vendar vedno hodila peš in bila zadovoljna s hrano, kakršno uživajo ubogi. Z lepim zgledom je popravila, kar je bila zagrešila v svojih mladih letih. — Umrla je kot spokornica vsa vdana v božjo voljo; njena zadnja molitev je bila: „Češčena Marija, milosti polna . . . prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrti uri! Amen!“ — Marija jo je rešila, in Mariji je bil posvečen zadnji nje zdihljaj.

K Mariji se hočemo zatekati tudi mi v življenju in ob smrti; in naj se nam zgodi karkoli, vedno hočemo zaupati v Njo, ki je „naše upanje“!

† Kardinal Jakob Missia, knez in nadškof goriški.

V ponedeljek po cvetni nedelji je prišla iz Gorice prežalostna novica: Kardinal Missia so umrli. Prvi trenotek kar nismo mogli verjeti, da bi bilo res, kar se je govorilo po mestu. In vendar je bilo res! Veliki teden je ležal naš ljubljeni nadškof na mrtvaškem odru, in sedaj že počiva v cerkvi pri Materi božji na Sv. Gori. — O Bog, kako čudovita so tvoja pota! Prav sedaj, ko se nam je zdelo, da najbolj potrebujemo njegovega modrega sveta in njegove krepke pomoči, njegovega neustrašnega poguma in premišljene odločnosti, njegove globoke učenosti in goreče molitve: prav sedaj, ko sovražniki svete cerkve najhuje besné, si nam vzel našega dobrega pastirja in vodnika, očeta in prijatelja, učitelja in branitelja. Pa ti, o Gospod, veš, zakaj si to storil; mi ne umejemo večnih sklepov tvoje vsevednosti; le to vemo, da nas ljubiš tudi tedaj, ko nas tepeš in pokoriš; zato se ponižno klanjamo tvoji volji in poljubujemo roko, ki nas je udarila.

Rajni kardinal Jakob Missia se je rodil 30. junija l. 1838 pri Mislovih, v slovenski kmečki hiši, na Moti pri Sv. Križu na murskem polju. Oče mu je umrl, ko je imel Jakob šele devet let; poslej je zanj skrbel brat Anton, ki je bil takrat že duhovnik. Ko je prišel v gimnazijo, so ga sprejeli v deško semenišče v Gradcu. Kot dijak je bil resen, a ob enem tako ljubezniv, da so ga vsi radi imeli in spoštovali. Tedanji graški škof Attems je posebno ljubil pridne dijake in jih jemal k sebi na počitnice; in med onimi, ki so hodili k škofu na počitnice, je bil tudi mladi Jakob Missia.

Gimnazijo je dovršil z odliko, potem pa šel v duhovsko semenišče, kamor ga je klical Bog. Prav takrat mu je umrla ljuba mati. V graški bogo-

slovnici pa je bil Jakob Missia samo eno leto; drugo leto, 1858., ga je škof poslal v Rim, da tam konča bogoslovne študije. Mudil se je v Rimu šest let. Tu je bil 30. majnika posvečen v mašnika. Naslednje leto, 1864., pa se je kot doktor sv. pisma vrnil v domovino. Prišel je domov temeljito izobražen, ne samo v bogoslovnih, ampak tudi v drugih stvareh: govoril je, razen slovenski in nemški, tudi laški in francoski; izurjen je bil v petju in glasbi; imel je tenek okus za umetnost in lepoto božje hiše.

Škof Attems je poznal talente mladega duhovnika in mu zato odkazal mesto, kjer je mogel precej začeti vspešno delati: poslal ga je v deško semenišče za prefekta. Služil je v semenišču dve leti, potem pa ga je škof vzel k sebi, v svojo pisarno. Tu je delal Missia od kraja kot tajnik, pozneje kot kancelar in kanonik do onega časa, da je prišel v Ljubljano za škofa; in reči moramo, da mu je sama božja Previdnost odločila to službo. Želel je, da bi bil prišel za profesorja na vseučilišče; pa Bog je hotel drugače: za vseučilišče je Bog izbral našega rojaka doktorja Stanonika, Missiu pa je namenil drugi, višji poklic. Na ta poklic ga je Bog pripravil s pomočjo naslednika Attemsovega, izvrstnega škofa Janeza Zwergerja. Pod Zwergerjem se je Missia izučil in izuril v vseh raznih in težkih škofovskih poslih.

Ko je bila l. 1884., po smrti škofa Krizostoma Pogačarja, ljubljanska škofija brez višjega pastirja, je božja Previdnost že bila pripravila sposobnega moža, ki bode prevzel težko breme. Meseca majnika je poslal cesar enega izmed najvišjih uradnikov v Gradec, da vpraša škofa Zwergerja, ne bi li bil Missia dober za ljubljanskega škofa. Zwerger je odgovoril: „Sedemnajst let že poznam doktorja Jakoba Missia, in reči moram pred Bogom in svojo vestjo: kanonik Missia je izvrstno sposoben za ljubljansko škofijsko stolico; zelo je nadarjen, mnogo se je učil in se še uči.“

V adventu istega leta je prišel novi knez in škof dr. Jakob Missia v Ljubljano in delal je med nami celih štirinajst let; meseca majnika l. 1898. se je preselil kot nadškof v Gorico; l. 1899. so ga sv. Oče naredili za kardinala; in letos, 24. dan marca, zjutraj ob polu ene, ga je Bog v bridko žalost cele nadškofije, dà, v žalost vseh avstrijskih dežel, poklical k sebi v sveta nebesa. — To je nakratko posneto življenje rajnega našega nadškofa, kardinala Jakoba Missia.

Kaj je storil rajni Missia kot ljubljanski škof in goriški nadškof, to se ne dá povedati v malo besedah. Marsikaj je tako še vsem znano; a da bi presodili vse njegovo delo, tega mi ne moremo; slišali pa smo, da bode to storil gospod, ki je leta in leta bival skupaj z rajnim škofom; njemu je pri rokah tudi mnogo pisanje, iz katerega se bode najbolje videlo, kako je rajni Missia delal na vse strani. Mi pravimo samo: ljubljani naš višji pastir je delal vstrajno in neumorno; skrbel je kot oče za svojo škofijo, a obenem se je trudil za vse škofije cele Avstrije; pri srcu mu je bil blagor vesoljne katoliške cerkve!

Njegovega na globoko in široko sezajočega delovanja torej sedaj še ne moremo preceniti; pač pa mislimo, da lahko že sedaj govorimo o d u h u, iz katerega je izviral in potekalo vse delo rajnega nadškofa. Če poznamo

njegovega duha, poznamo celega moža. Kakšen je bil torej duh Missijev? Katera je bila tista notranja moč, ki ga je gibala in gnala v vsem njegovem življenju in delovanju?

Nam se zdi, da moremo duha rajnega Missia najbolje označiti z besedami apostola Pavla: „Pravični živi iz vere.“ Rajni kardinal je živel iz vere. Vera je prošinjala vse njegovo življenje; iz vere je potekalo vse njegovo delovanje. Živa in zato delavna vera je bila njegova posebna čednost.

Listi so poročali: Ko so slišali sv. oče v Rimu, da je umrl kardinal Missia, so rekli: „Missia je bil svet mož!“ Da, v resnici, rajni kardinal je bil svet mož. Sveti možje se odlikujejo v vseh čednostih; a navadno je ena čednost, ki se bolj razodeva mimo drugih, ki daje, kakor pravimo, njih svetosti poseben značaj. O rajnem kardinalu Missiju je te dni po pravici nekdo zapisal te besede: „Kardinal Missia je bil mož poln svetih čednosti; njegovo srce je bilo krotko, ponižno, dobrotljivo, ne časti lakomno, ni iskalo svojega, se ni veselilo krivice, veselilo se pa resnice, vse je pretrpelo, vse preneslo.“ Da, tak je bil Missia; a njegova posebna čednost je bila, po naših mislih, živa vera. Globoko in živo je veroval, in zato mu je vedno in povsod bil pred očmi najviši, nadnaravni namen, ki nam ga kaže sv. vera: „čast božja in zveličanje neumrljivih duš.“ Vse stvari je presojal in cenil z ozirom na Boga, tako kakor ga je učila sv. vera. Vera mu je bila luč, ki ga je vodila v življenju; vera mu je bila moč, ki ga je gnala pri njegovem delu: živel je in delal po veri in iz vere.

Ker je bil sam ves prešinjen sv. vere, zato je tako rad govoril o sveti veri in o življenju po veri. V slovesnih dneh prvega slovenskega katoliškega shoda je tedanji naš knez in škof Missia dvakrat govoril; v obeh govorih je ena in ista velika in glavna misel: „živimo po veri in iz vere!“

Povzemimo par odstavkov iz teh govorov!

V stolnici sv. Nikolaja je govoril tedanji naš viši pastir o „katoliški zavesti“ in rekel je precej od kraja: Da se sploh more reči, ta ali oni ima zavest o tej ali oni reči, mu je treba živega prepričanja o njej, goreče vneme zanjo, velikodušne pripravljenosti delati in se žrtvovati zanjo.

Tega treba tudi za katoliško zavest!

Zavedno katoliški mož se mora s ponosnim prepričanjem čutiti katoličana; mora z največjo vnemo in zato pred vsem čuti nad tem svojim imenom, mora, ako treba, tudi kaj pretrpeti zanj, ne pa se ga sramovati ali ga skrivati.

Zato za katoliško zavest nikakor ni dostj, da kdo samo pobožno govori; tudi ne, če samo splošno nekaj veruje: podlaga katoliški zavesti mora biti cela vera, nje sad pa življenje in ravnanje po načelih katoliške cerkve.

„Bog je, ki govori; Bog, ki zapoveduje: treba ga je torej ubogati brez pogojno, brez mejno“ — tako izpoveda in ravna katoliška zavest, ki hoče biti vredna tega imena.

Uči nas Kristus; a uči nas po svoji Cerkvi svete vere, brez katere ni mogoče dopasti Bogu. Posvečuje nas Kristus; a posvečuje nas po zakramentu sv. Cerkve, in nam tako deli življenje milosti, brez katerega ni vhoda v nebesa. Vodi nas Kristus; a vodi nas po tistih, katere je od njega poslani „sv. Duh škofo postavil, da vladajo cerkev božjo“ in nam ukazujejo, kaj imamo storiti, kaj opustiti, da zagotovimo svoje zveličanje.

* To so nekatere misli iz onega pomenljivega govora. Besede so jasne, in iz vsake nam govori duh Missijev, duh sv. vere.

Isti duh veje iz govora, ki ga je imel škof Missija ravno takrat pri prvem slavnostnem zborovanju. Pozdravil je zborovalce s katoliškim pozdravom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ — potem pa je razlagal, zakaj je izbral ta pozdrav: „Prvi vzrok mi je bil, ker nam ravno ta pozdrav najlepše kaže, kam naj meri vse naše življenje in vse naše delovanje. Drugi vzrok mi je bil, ker nam ta pozdrav tudi kaže, kje je iskati, kje edino je najti potrebna zaslomba, na katero se je opirati, da ostane naše delovanje vedno zdravo, uspešno, plodonosno. Tretji vzrok mi je bil, ker nam spomin na Jezusa Kristusa ob enem kaže tudi na križ, na katerem je umrl, in ker nas s tem uči, ne samo v srcu gojiti lepih želj, ampak tudi delati, vstrajno delati za njih vresničenje.

Spominja se v govoru tudi sv. Cerkve in pravi: „Vselej in povsod postavimo sebe in svoje ideje (misli in želje) v službo božjo in njegove svete Cerkve, ne pa naopak Boga in Cerkev njegovo v službo našo in naših idej (misli in želj). „Bog naprej, in mi za njim!“ in ne mi in naše težnje (želje in zahteve) pred Bogom, On in njegova Cerkev pa še le za nami; — edino tako moremo imeti gotovost, da smo na pravi in zveličavni poti, in da je blagoslov božji pri nas.“

Tu nam govori škof Missia ves tak, kakršen je bil v resnici. Kakor je njega samega vedno in povsod vodil duh sv. vere, pogled na Boga, tako je želel in delal, da bi se v tem duhu prenovil in pomladil ves slovenski narod.

Ker je ves živel v veri, je tudi pomoči pri svojem delu najprej iskal pri Bogu — v molitvi. Prepričan je bil, da je za nebesa prazno vsako delo, ki ga ne začenja in ne spremlja molitev; po tem prepričanju je tudi ravnal. Rajni Missia je mnogo molil in tudi drugim nad vse priporočal molitev. Pri prvem katoliškem shodu je rekel: „Dandanes se sicer veliko govori, in tudi marsikaj stori. A eno, se mi zdi, se pri vsem tem vse preveč prezira in premalo ceni, in to je molitev... Odtod mora priti vstrajnost in blagoslov našim naporom; preziraje pa molitev bomo morali tožiti tudi mi: celo noč smo delali in nismo nič vjeli.“

Škof Missia je živo čutil, da molitev rodi blagoslov ne samo posameznim hišam in družinam, ampak celi deželi, vsemu narodu. Zato je na vso moč pospeševal bratovščine in pobožne družbe. Prav zato ker je tako visoko cenil moč molitve, je bil vedno nekako posebno naklonjen središčem pobožne molitve: samostanom. Brali smo te dni, da je za škofa Missia kränjska dežela dobila trinajst novih samostanskih naselbin. Med temi naselbinami sta dve,

ki jima je glavni namen: gojiti molitev. In obe te dve naselbini, namreč cistercijanski samostan v Stičini in karmeličanski samostan na Selu, sta bili škofu Missiu posebno pri srcu. Vedel je, kolika dobrota za vso škofijo je molitev pobožnih, Bogu posvečenih duš; in zato je srčno želel, da se ustanovi samostan, kjer bi bilo prvo in glavno delo: molitev. Našla se je blaga dobrotnica, ki je l. 1888. darovala svoje imetje v ta namen, da se naselijo v naši deželi redovnice karmeličanke. Dne 12. junija l. 1889. se je pripeljalo iz Gradca šest sestrâ; z njimi je prišel graški škof Janez Zwerger. Škofu Missiju se je s tem izpolnila ena izmed vročih želj, ki jih je gojil v srcu; vesel je hitel na kolodvor, da spremi nove redovnice na Selo. Drugi dan sta oba škofa maševala na Selu; najprej je opravil sv. daritev škof Zwerger in med sv. mašo obhajal redovnice; potem pa je maševal škof Missia v zahvalo za veliko dobroto, ki jo je Bog naklonil naši deželi s tem, da našim je dal redovnice, ki so posvetile svoje življenje edino molitvi.

Duh sv. vere je vodil škofa Missia; od Boga je pred vsem pričakoval pomoči: zato je ljubljansko škofijo in goriško nadškofijo posvetil in izročil presv. Srcu Jezusovemu. Dne 14. decem. l. 1884., to je tisti dan, ko je v stolni cerkvi sv. Nikolaja slovesno prevzel vlado ljubljanske škofije, je izdal svoj prvi pastirski list. V tem listu govori svojim vernikom: „Shranim vas v Božje srce Jezusovo in v najčistejše srce Marijino. K tema presvetima viroma vse milosti, k temu dvojnemu prestolu usmiljenja in uslišanja, položim vas in sebe.“

In ko se je Missia kot nadškof preselil v Gorico, je v svojem prvem pastirskem listu povabil vse vernike, da se posveté presv. Srcu Jezusovemu. „Ko nastopim vlado škofijo“, tako začelja pastirski list, „dobro poznam težave, ki me čakajo, a še bolj svojo nezmožnost. Zato pa vas vabim precej od začetka: zatecimo se skupaj, jaz in vi, k studencu milosti... Ta studenec vseh milosti je presv. Srce Jezusovo. Moja želja pa je, da tega presv. Srca ne častimo samo kakorkoli, ampak da mu bodi slovesno posvečena naša nadškofija.“

Sveta vera je bila kardinalu Missiju tudi vir neustrašnega poguma v boju za sv. stvar Kristusovo. V raznih borbah, ki jih je rajni imel s svetno gosposko, je modro, pa neustrašno zagovarjal pravice sv. Cerkve. Prav tako pogumno je branil sv. Cerkev nasproti onim, ki dandanašnji z grdim pisanjem po časnikih preganjajo Kristusa in njegove mašnike. Ti ljudje so hudo sovražili pokojnega kardinala in porabili so vsako priliko, da so udarili po njem. Pa Missia ni bil mož, ki bi se bil dal strahovati najetim pisarjem in pouličnim kričačem. To se je pokazalo zlasti l. 1889 ob nesrečni smrti cesarjeviča Rudolfa. V škofijski palači niso razobesili črne zastave, ker ni te navade niti v Ljubljani niti na Dunaju, da bi po duhovskih hišah razobešali zastave v znamenje žalosti; razen tega je škof po svoji vesti moral čakati, da so zdravniki izrekli svojo sodbo o cesarjevičevi smrti, in potem šele je ukazal, da se opravi v vseh farnih cerkvah sv. maša v ta namen, da bi izprosili od Boga tolažbe cesarju in cesarski rodovini, in blagoslova cesarski hiši in vsej državi.

Sovražnikom škofa Missia se je zdela to ugodna prilika, da dajo duška svoji mržnji. Začeli so pisati zoper Missia, češ, da ni vdan cesarju in njegovi rodbini; z grdim sumničanjem so nadražili druhal, da je po noči pobila okna v škofijski palači; in ko je o svojem času škof odredil kaj naj duhovniki storé ob tej žalostni zgodbi v cesarski hiši, so nasprotniki oznanjali v listih, da je škof samo prisiljen od oblasti ukazal sv. mašo.

Škofa Missia je pač bolelo v srce, da so ga tako grdo sumničili in po krivem dolžili, češ, da ni storil, kar je dolžan cesarju in cesarski hiši. Bolelo je moža to sumničenje, a upognilo ga ni. Svojim duhovnikom je poslal pismo, v katerem jim je pojasnil, zakaj je ravnal tako in ne drugače; v tem pismu se kaže neustrašen pogum in neupogljiva volja škofa Missia.

Sovražniki so mislili, da ga bodo prisilili, da razobesi zastavo. Missia jim odgovarja v pismu: „Po načinu, kako se je ‚razkačeno‘ čustvo nad menoj znosilo, bilo mi je naravnost nemogoče, znabiti kasneje, kakor marsikateri drugi, razobesiti zastavo. Tega nisem mogel storiti z ozirom na svoje stališče; pa tudi ne, gledé na red sploh... Če bi imelo zlovóljno časnikiarstvo in pobijanje oken postati merodajno za razobešenje zastav, potem še le bi bil škof ljubljanski zares izdan na milost in nemilost slehernemu samovoljstvu. A tudi reda sploh bi bilo konec.“

Oponašali so mu, da je prisiljen od više oblasti ukazal, da se opravi sv. maša za cesarsko rodbino. To očitjanje je precej takrat zavrnil sam vladni list v Ljubljani. Škof Missia pa je odgovoril: „ni res, da sem bil prisiljen in ne bojim se noben trenotek izjaviti pred komurkoli si bodi in nasproti kateremukoli še tako visokemu oblastvu, popolno mirno in določno: Kar sem ukrenil, storil sem, ne, ker sem moral, marveč, ker sem hotel.“

To je pogum, ki ga moramo občudovati! In kje je bil za škofa Missia vir temu pogumu? — V sveti veri, v molitvi! Že v svojem prvem pastirskem listu do vernikov ljubljanske škofije je pisal škof Missia: „Pri teh svetiščih, pri presvetem Srcu Jezusovem in prečistem Srcu Marijinem, se hočemo vsak dan zbrati, tam vsak dan kot udje ene in taiste Božje družine drug za drugega moliti in tamkaj si zajemati luči in moči, srčnosti in potrpežljivosti.“ Učil se je poguma pri Jezusu Kristusu, ki je o njem pri prvem katoliškem shodu tako lepo rekel, „da ni poznal nobenega najmanjšega polovičarstva, ampak je bil mož — cel mož: mož truda in trpljenja“.

V naukih sv. vere, v sv. evangeliju, je rajni iskal sveta v vseh dvomih, odgovora v vseh vprašanjih. Vse to, kar imenujemo politiko in narodnostno vprašanje in socialno gibanje, vse je presojal in reševal po naukih sv. evangelija. Če je bilo treba kaj odločiti ali ukreniti, je vedno najprej vprašal: Kako sodi o tej stvari Kristus? Kako govori sveti evangelij?

V onem pomenljivem pismu do duhovnikov, pravi ob koncu: „naj nam svet le očita, da nismo vdani cesarju, mi hočemo odslej, kakor doslej, po ukaz svojega božjega učitelja dajati Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega; delati hočemo za Boga, cesarja in domovino!“ — Pravičen je bil vsakemu narodu, bridko pa je obžaloval sveti veri tako

pogibelni razpor med avstrijskimi narodi. Kot nadškof goriški je pisal v prvem pastirskem listu: „Prosimo ljubega Zveličarja, da naj nas napolni s svojim duhom: z duhom medsebojne pravičnosti in zmernosti, z duhom miroljubnosti, z duhom, kateri pri vseh posvetnih skrbeh ne pozablja nebeških stvari in jih tudi ne postavlja za posvetne koristi, ampak išče najprej in pred vsem božjega kraljestva in njegove pravice.“

Kako je v kardinalu Missiu živel duh svete vere, to se je posebno očitno kazalo tudi v cerkvi pri službi božji. Kdor ga je videl pri oltarju, kako je pobožno maševal, kako lepo je vršil sv. obrede; ta je moral reči sam pri sebi: to je mož žive vere. Pri oltarju, pri službi božji je bilo za škofa Missia vse sveto in vzvišeno; nobena stvar se mu ni zdela malenkostna; vse je storil do črtice tako, kakor velevajo cerkvena pravila. — Poln žive vere je hotel, da bodi v cerkvi, pri altarju, pri tabernakeljnu, vse lepo in snažno, če mogoče, tudi umetno in dragoceno, dostojno Boga. V škofijski palači v Ljubljani in v Gorici je naredil kapelico, kakršnih je malo najti po svetu.

Škof Missia je dosegel visoke časti. Odlikoval ga je cesar in odlikoval ga je sv. oče, namestnik Kristusov tako, kakor je sploh mogoče odlikovati škofa. Pa časti ga niso prevzele; sam si jih ni želel in tudi vesel jih ni bil, ko so mu jih naklonili. Tudi v teh stvareh ga je vodil duh sv. vere. Spomina vredno je, kar je rekel o priliki, ko je neki gospod dobil nekako odliko iz Rima; škof Missia je onemu gospodu voščil srečo, potem pa je dostavil: „Vse te stvari imajo vrednost samo z ozirom na Boga.“

Notranja moč sv. vere je poživiljala in ogrevala vse njegovo vedenje, govorjenje, vse njegovo bitje. Njegova beseda je bila, da tako rečem, nekako duhovno pomaziljena; iz njegovega milopolnega glasú je zvenela neka dobrohotnost, ki mu je z rahlo močjo odpirala srca in jih nagibala k njemu; z obraza mu je vedno sijal neki svet mir, ki je človeku tako dobro del. Če si bil pri njem in se z njim razgovarjal, si čutil, da govori s teboj izvenreden, svet mož; vračal si se od njega pomirjen in potolažen.

Povsod in vedno je rajnega kardinala in nadškofa Missia vodil duh svete vere. Vera je bila njegova luč, vera njegova moč, vera njegova tolažba: vera je bila življenje njegove duše.

* * *

Ni ga več med nami tega svetega moža! — V sredo po Veliki noči se nas je zbrala nebrojna množica, duhovnikov in pobožnih vernikov, da smo spremili kardinala in nadškofa Jakoba Missia na njegovi zadnji poti. Ko so ga devali v grob, smo molili in jokali. Jokali smo vroče solze; zakaj devali so v grob moža, svetega moža, ki smo ga spoštovali in ljubili kot očeta in prijatelja. — Ohranimo ga hvaležno v spominu! Hvaležnost naša pa se kaži v dejanju! Storimo, česar nas je vedno učil z besedo in zgledom: živimo in delajmo v duhu, v katerem je živel in delal in umrl naš kardinal in nadškof Jakob Missia — v duhu svete vere!

Bl. Feliks iz Nikozije.

(31. maja.)

V Nikoziji (Nicosia), majhnem mestu v Siciliji, je od l. 1744. do 1787. veliko dobrega storil kapucinski brat Feliks. Ponižni redovnik je učil otroke in odrasle krščanski nauk; njegova beseda je pretresla mnoge grešnike in mlačneže, bogoljubne pa vnela za večjo gorečnost. Ko je govoril, mu je sijala z obraza nebeška svetloba, in nihče se ni mogel vstavljati njegovi besedi. Posebno je priporočal ljudem češčenje ljube Matere božje. Po Mariji Devici nam prihajajo vse milosti, — tako je vedno in vedno ponavljal, — zato se zatekajte k njej, molite radi sv. rožni venec.

Tudi sv. Jožefa je zelo častil. V onih krajih je navada, da ljudje na praznik sv. Jožefa dajo siromakom bolje kosilo. Neka žena je več let po vrsti vselej v ta dan pripravila majhno gostijo za reveže. Neko leto ji je nevihta pokončala vinograd; druga leta je ubožcem postregla z vinom; ker pa tega ta pot ni imela, je mislila sploh opustiti gostijo za siromake. Potožila je svojo nesrečo božjemu služabniku in mu povedala, kaj misli storiti. Bl. Feliks pa ji je rekel: „Žena, nikar tega storiti, da bi opustili lepo delo krščanskega usmiljenja; če nimate vina, pa jim dajte vode!“ No, žena pa vendar ni hotela dati vode svojim gostom; šla je k sosedam in jih prosila, da bi ji darovale toliko vina, kolikor bi ga potrebovala; pa sosede so same bile uboge, in zato je dobra žena dobila eno samo steklenico. Na sv. Jožefa dan je prišel h kosilu za uboge tudi bl. Feliks; natočil je vina gostom, in ko je bila steklenica prazna, reče ženi, naj prinese drugega vina. To je ženo ujezilo in nevoljna odgovori: „Saj veste, da nimam vina, in da sem še to steklenico morala izprositi pri sosedah; zakaj me dražite in spravljate v tako zadrego? ali niste sami rekli, da naj dam vode? Tukaj imate vrč z vodo!“ To reče in seže po posodi z vodo; a kako ostrmi, ko vidi, da v vrču ni voda, ampak vino!

Veliko se je trudil bl. Feliks, da bi izpreobrnil kolikor moči mnogo grešnikov. Smilili so se mu v srce in ni miroval prej, da je tega in onega privedel nazaj na pravo pot; zabranil je mnogo smrtnih grehov. Če je našel na cesti ljudi, ki so se prepirali in grdo preklinjali, je pokleknil med nje in jih za Boga prosil, naj odnehajo in se spravijo med seboj. Nekoč je prišel po poti, kjer sta prav tisti čas dva branjevca drug v drugega lučala kamenje. Feliks poklekne med nju in kliče: „mir, mir!“ Zadelo ga je nekaj kamenov, on pa se ni zmenil za to, ampak prosil toliko časa, da sta se sovražnika objela kot prijatelja. Nekega dne se je Feliks bičal; njegov izpovednik stopi nenadoma v sobo in mu reče, da je dosti; on pa prosi, da bi se smel še naprej bičati, ker to je potrebno za nekega grešnika. Pozneje so ga vprašali, če je s svojo pokoro kaj dosegel pri onem človeku. Rekel je: grešnik je sicer ostal trdovraten in je bil umorjen, a zadnji trenutek mu je Bog dal milost popolnega kesanja.

Vse življenje bl. Feliksa je bilo sama pokora in zatajevanje, pokorščina in ponižnost, in zato je ta sveti mož živa pridiga onim ljudem današnjega časa, ki so vsi zakopani v posvetne stvari, oholi in uporni, poželjivi in pomehkuženi.

Pa kje se je bl. Feliks vsega tega naučil? — Mnogo se je naučil že doma pri stariših, še več pa v šoli sv. Frančiška, v samostanu.

Prva šola za bl. Feliksa je bila domača hiša. Stariši so mu bili siromasni: oče je bil črevljar, ki si je s krpanjem stare obutve zaslužil toliko, da so za silo živeli. Posvetnega blaga torej ni bilo pri hiši, pač je bilo tu doma pravo krščansko življenje. In ko jim je Bog dal sina Jakopa, — tako

je bilo Feliksu prej ime — je bila starišem edina skrb, da otroka lepo krščansko zredé Mati mu je zgodaj globoko v srce vcepila strah božji in stud pred grehom Majhni Jakop je bil priden in je zvesto poslušal lepe nauke materine. Najrajši je bil doma, in če je moral kedaj zdoma, je vselej prosil blagoslova, da ne bi se mu med potjo kaj hudega pripetilo. Ker je oče izvečine samo popravljaj in krpaj stare stvari, se sin pri njem ni mogel kaj prida naučiti; zato ga je dal oče drugam, da bi se izučil črevljarstva. Tuji mojster je poslušnega učenca rad imel. Po dnevu je Jakop pridno delal, zvečer pa je hodil domov spat. A ko se je vračal zvečer iz delavnice, je šel navadno v cerkev, kjer je bilo večkrat izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Posebno rad je že takrat premišljeval trpljenje Gospodovo; v spomin na smrt Jezusovo se je postil vse petke. Da bi se laglje obvaroval greha, je pobožno častil Mater božjo in jo zlasti prosil milosti sv. čistosti; zelo previden je bil v občevanju z ljudmi; sv. zakramente je pogosto prejemal. Tudi delavnica je bila zanj kraj molitve. Med delom je navadno molčal in bil vedno odkrit iz spoštovanja do podobe, ki je visela pred njim na steni in kazala sv. Rešnje Telo. Vsak prepir je hitro poravnal s krotkostjo. Če so drugi učenci in pomočniki časih kaj nespodobnega govorili, si je nedolžni mladenič s pavolo zamašil ušesa, da ne bi jih slišal.

Stariši so Jakopu zgodaj umrli; v otroški ljubezni je jokal za njimi, a še več je zanje molil. Ko se je bil izučil rokodelstva, je ostal kot pomočnik v službi pri svojem mojstru. V 20. letu se mu je zbudila želja po samostanu; hotel je iti h kapucinom. Prosil je Boga, da ga razsvetli, in čim bolj je molil, tem bolj jasno je spoznal, da ga Bog kliče v samostan; tudi izpovednik ga je potrjeval v tej sveti želji. Prosil je ponižno, da bi ga sprejeli, pa prošnje mu niso uslišali; trdo in neprijazno so mu odgovorili, da ni za samostan. Pa pobožen mladenič se ni dal oplašiti; prosil je zopet in zopet celih sedem let. To je bila gotovo huda poskušnja, pa Jakop jo je pogumno dostal. Ko je slednjič prejel pismo, v katerem je bral, da so ga sprejeli v samostan, je pisanje hvaležno poljubil; zdelo se mu je, da so mu s tem pismom zagotovljena nebesa, in zjokal se je od veselja. Šel je v novicijat; 19. oktobra 1743. so ga preoblekli in mu dali ime Feliks. Z nepopisno radostjo je po dokončanem novicijatu naredil redovne obljube; poslej je kot navaden preprost samostanski brat delal kot apostol za neumrljive duše. Umril je 31. dan majnika 1. 1787.

Posnemajmo bl. Feliksa v njegovi ljubezni in češčenju sv. Rešnjega Telesa; in učimo se od njega, kako moremo svoje vsakdanje delo posvečevati Bogu!

Dvestoletnica uršulinskega samostana v Ljubljani.

Te dni je minulo 200 let, odkar so dospele v našo deželo prve uršulinke. Dne 19. aprila 1. 1702. namreč se je napotilo pet redovnic iz Gorice proti Ljubljani. Šle so čez Vipavo na Vrhniko, od tam pa so se po vodi pripeljale v Ljubljano, dne 22. aprila. Ljubljana je z veseljem in častjo sprejela duhovne hčere sv. Angele. Plemeniti Šelenburg, ljubljanski meščan in trgovec, je velikodušno daroval vse, kar je bilo treba, da se je mogla naseliti pri nas nova samostanska družina. Letos praznujejo redovnice dvestoletnico svojega prihoda v Ljubljano. Od 18. do 20. aprila so imele v svoji

cerkvi slovesno tridnevnicu Bogu v zahvalo za vse dobrote. Hvalimo ž njimi Boga tudi mi: zakaj uršulinski samostan je bil od svojega početka do danes velika dobrota za vso deželo, posebe pa še za Ljubljano. Samostan častitih uršulink je Bogu posvečen kraj molitve in zatajevanja in neumornega dela, prav zato pa vir božjega blagoslova za kranjsko deželo.

Koliko pobožne molitve se je opravilo v samostanu v teh dvesto letih, to vé samo Bog in angeli božji. Po dnevu in po noči se zbirajo redovnice pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu in mu dajó zadoščenje za naše grehe in ga prosijo milosti za-se in za vse ljudstvo. Presv. Srce Jezusovo je našlo tu prve svoje častivke v naši deželi. V čast prečisti Devici Mariji se gojé že iz starih časov prelepe ganljive navade in pobožnosti.

Z molitvijo se druži v samostanu dan za dnem zatajevanje samega sebe. Samostansko življenje s svojimi obljubami je že samo na sebi velika žrtev, daritev, za kakršno so sposobne samo od Boga izbrane duše. Poleg tega zahteva pa še vsak dan posebe svoje žrtve. Vedno živeti, kakor hočejo drugi; samo to delati, kar mu odkažejo drugi; za to je treba mnogo zatajevanja. Da se ohrani ljubi mir v hiši, da se ne žali sveta, medsebojna ljubezen: za to si je zopet treba marsikaj odreči. V samostanu se ne dá živeti, kakor bi se komu ljubilo, in zato pobožne duše v samostanu vedó mnogo bolje kakor mi, kaj pomeni beseda Gospodova: „Kdor hoče iti za menoj, zadeni svoj križ vsak dan in hódi za menoj.“

Molitev in ž njo združeno zatajevanje, ki je pobožne redovnice darujejo Bogu dan za dnem za-se in za nas vse, pa je vir milosti in blagoslova za vso deželo.

Pa redovnice v teh 200 letih niso samo molile, ampak tudi neumorno delale. Eno leto po svojem prihodu — so začele delo, za katero takrat ni bilo nobenega drugega človeka v vsej deželi: začele so šolo za deklice. In 170 let je bila nunska šola edina dekliška šola v Ljubljani. Koliko dobrega so storile uršulinke v šolah, to se ne dá povedati in tudi ne s številkami izračunati. Učile so deklice ne samo brati in pisati in kar je še drugega koristnega: učile so jih, kar je prvo in glavno in pred vsem potrebno — učile so jih lepo krščansko živeti. Kar so bile za mladeniče jezuitske šole in ž njimi združene Marijine družbe, to so bile in so še za deklice uršulinske šole. Redovnice so morale zadnjih 100 let mnogo trpeti: l. 1797. so se morale kar nagloma umekniti iz Ljubljane in se preseliti v Velesovo; v njih samostan pa so prišli vojaki s konji in vozovi; pozneje je bil samostan vojaška bolnišnica; l. 1805. pa so vojaki v nunski cerkvi skladali seno, po samostanu pa vreče z žitom. Vse to in še mnogo drugega hudega so storili redovnicam ljudje brez srca in brez smisla za samostansko življenje; a eno stvar so morali priznavati tudi tisti, ki so jih preganjali: častite uršulinke so iz vrstne učiteljice in vzgojiteljice. V tem slovesu so tudi dandanašnji.

Bodimo hvaležni častitim redovnicam — našim dobrotnicam! Prosimó Boga, da čuva njih samostan, ta sveti kraj molitve in zatajevanja in blagovitega delovanja! Molimo, da bode družina sv. Angele v Ljubljani praznovala svojo tristoletnico tako veselo in slovesno, kakor praznuje letos svojo dvestoletnico!

Mlad apostol presv. Srca Jezusovega.

(Spisal I. P. iz D. J.)

Poglejmo dalje, kako je Peter razširjeval češčenje Srca Jezusovega

v rojstnem kraju.

Ljubezen do presv. Srca Petru tudi doma na počitnicah ni dala miru, da ne bi kaj storil za to Srce. Med tem, ko drugi dijaki počitnice porabljajo samo v zabavo, za potovanje in včasih za grešno življenje, je Peter mislil vedno le na to, kako bi vsi njegovi znanci in prijatelji spoznali in ljubili pobožnost do presv. Srca. Pripovedoval je doma vedno kaj lepega o presvetem Srcu, zato so mnogi radi zahajali v Petrovo hišo. Posebno pa je bila nedelja dan za Petra. Po sv. maši se je zbralo pred cerkvijo pobožno ljudstvo, in Peter jim je moral pripovedovati o Srcu Jezusovem in o blaženi devici Mariji. Ko je videl pred seboj toliko dobrega naroda, je govoril navdušeno in tako, da so ga vsi lahko razumeli. „Vsaj vi kmetje“, tako jim je klical, „častite Srce Jezusovo in Marijino; ker po mestih se ljudje bolj brigajo za posvetno premoženje in naslade. Živite tako, da skrbite za svoj duševni blagor, in tega boste našli v božjem Srcu Jezusovem.“

Z veliko ljubeznijo in potrpežljivostjo jim je razlagal pravila bratovščine Srca Jezusovega. Imena onih, ki so se dali vpisati v to bratovščino, je nesel s seboj v Travnik; tam so bili sprejeti v bratovščino, in potem jim je določil „sprejemnice“. In teh, ki so pristopili k bratovščini, bilo je včasih cela množica.

Enako je skrbel Peter, da se ljudem blagoslové molki za sv. rožni venec; nekoč je prinesel v Travnik celo vrečo molkov. Revnim jih je tudi sam kupoval.

Peter je sicer skrbel, da kolikor mogoče vsi spoznajo in časté presveto Srce, toda samo ob sebi je umevno, da je najprej gledal na to, da njegova rojstvena hiša postane hiša presv. Srca. — Hotel je, da bi šla vsa družina vsaki mesec k izpovedi in sv. obhajilu; in ni prej nehal molelovati, dokler se mu ni to posrečilo; o kako vesel je bil, ko je to dosegel. Pa kako je pazil in skrbel, da se je to godilo tudi ob času, ko je bil on v šoli v Travniku. Pisal je domov izpodbudna pisma, v katerih je vedno povpraševal, je li še držé prvi petek v mesecu, pošiljal je slike in knjižice. Tako je v četrtem razredu poslal očetu 40 slik presv. Srca Jezusovega, proseč ga, naj jih nekaj obdrži doma, druge pa naj razdeli med sosede in prijatelje. Pred to sliko naj molijo, ker je Odrešenik sam obljubil: Jaz hočem blagosloviti hiše, kjer imajo in časté sliko mojega Srca.

Pozneje je poslal tudi domačemu g. župniku takih slik, da jih razdeli otrokom in ljudstvu. „Ker žalibog“, tako bridko toži, „ravno to najkoristnejšo pobožnost pri nas zelo slabo poznajo.“

Ker se rado zgodi, da se ljudje sčasoma tudi v najlepših pobožnostih malo ohladé, ako jih kdo vedno ne vnema, zato je skrbel Peter, da je takrat, ko njega ni bilo doma, kdo drugi ljudem razlagal pravila in imena onih, ki so se želeli vpisati v bratovščino, pošiljal v Travnik. Pri tem mu je posebno pomagal rojak Matija. Peter tega vesel, mu piše v enem pismu: „Jaz sem poln veselja, kadar pomislim, kako ti bo ta trud Srca Jezusovo bogato poplačalo. Ne boj se! Ono ti noče ostati na dolgu. Zato delaj goreče še nadalje. Čuj, kaj pravi Jezus sam: Obilno hočem obdarovati one, ki, kolikor jim mogoče, širijo to pobožnost.“

Ali hočeš biti tudi ti, slovenski mladenič in ti, krščansko dekle, deležen takega plačila? O gotovo. Kaj pa ti je storiti? Glej najprej, da si sam dobro

poučen o pobožnosti do presv. Srca, o pravih bratovščine; potem pa še druge dobre duše, katere te lepe pobožnosti še ne poznajo, poučuj in navdušuj. Pri tem delu bodi previden in neustrašen. Kjer veš, da gotovo ne boš ničesar dosegel, tam nikar ne začni; marsikdo se bo iz tebe in iz te pobožnosti norčeval, pa to te naj ne plaši! nestraši se truda in raznih zaprek. Tudi naš Peter se jih ni ustrašil, ampak kadar je moral zaradi svojega apostolstva za razširjanje pobožnosti do presv. Srca kako grenko požreti in pretrpeti, je govoril navadno takole: „To je dobro delo. Samo pogumno naprej, pa bomo vse dosegli. Zdaj lahko pokažemo svojo dobro voljo. Take zapreke so, kakor sodim jaz, navadno najboljše znamenje, da je delo Bogu dopadljivo.“

Tako pogumno delaj tudi ti. Prepričan bodi, da ti bo Srce Jezusovo vse to obilno poplačalo. Tudi na Petra ni pozabilo. Njegovo delo je povsod spremljal obilni blagoslov; njegove besede, njegov zgled, so imele tako moč, da se je več grešnikov izpreobrnilo in začelo popolno novo, krščansko življenje. Pa kar je pglavitno, je to: tam, kjer je prej malokdo poznal Srce Jezusovo, je stala cela množica novih in gorečih častivcev njegovih.

Glej, morda v kraju, kjer živiš, malokdo ve, kaj je to presv. Srce in pobožnost do njega. Ti pa si morda o tem bral ali kje kaj slišal; osreči še druge, pripelji jih k ljubeznjivemu Srcu Jezusovemu, katero želi vse zveličati. Tebi je to morda lahko delo; pa vendar koliko veselja boš imel, ko boš videl, da marsikatera duša, ki je bila prej mrzla za Boga, ki je bila zatopljena le v zemeljsko veselje, tedaj goreče časti in ljubi ljubezen samo: presveto Srce. Čuj, v kako tolažbo je bila Petru lepa smrt prve duše, katero je on v svoji rojstveni vasi pripeljal k Srcu Jezusovemu. Nje sorodniki so pisali o tej stvari takole: „Hči Jurija Barbariča, 18 letna deklica, je zelo spoštovala Petra radi njegove pobožnosti. Kadarkoli je prišel domov na počitnice, vedno ga je prosila, naj ji kaj pripoveduje o božjem Srcu Jezusovem in o Materi božji. Deklica je pazljivo poslušala in se je prva dala vpisati v bratovščino presv. Srca. Sliko, katero ji je dal takrat Peter, je zelo cenila; vsaki prvi petek v mesecu je šla k izpovedi. Lani o mali gospojnici je zbolela. Bolezen, katero je zelo potrpežljivo prenašala, trajala je celo leto. V tej mučni bolezni je večkrat klicala na pomoč presv. Srce Jezusovo in hvalila Petra, da jo je dal zapisati v bratovščino Srca Jezusovega in sv. rožnega venca. Ko so se bližali zadnji trenutki njenega življenja, rekla je mlajši sestri: prinesi mi sliko presv. Srca Jezusovega, da jo še enkrat poljubim! Sestra jo prinese, in bolnica jo je z veliko pobožnostjo poljubovala; ko je zaupljivo gledala sliko, ji kane solza iz oči in — v istem trenutku je izdihnila dušo, 26. junija 1896.“

Ko je Peter to zvedel, se je zelo razveselil in se božjemu Srcu zahvalil za to milost.

Tako in enako bo tudi tebi poplačalo presv. Srce, ako njegovo češčenje goreče razširjaš.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1.) Po noči med 1. in 2. majem bodo moški molili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bo 2. druga ura: Obisk najsvetejšega zakramenta. 2.) Zvečer pred praznikom sv. Paskala, patrona častivcev presv. Rešnjega Telesa, t. j. 16. maja, bodo molili skupno vsi moški častivci od 9. do 10. ure v stolni cerkvi sv. Nikolaja. 3.) Trinajsti redni sestanek moških

častivcev presv. Rešnjega Telesa bo v nedeljo 11. maja v šenklaški zakristiji ob polu 5. uri, kakor po navadi — Možje in mladeniči, udeležite se tega sestanka prav v obilnem številu, ker se bodo obravnavale važne stvari.

Iz Škofje Loke. Že tretjič je posegla neizprosna smrt v tem letu v našo družbo ter iztrgala to pot iz nje 13. t. m. družico Ivano Peternelj, ki smo jo prištevali po pravici k najbolj vzglednim udóm naše dekliške družbe. Imela je številnokrat častne službe v njej; bila je svojedobno tajnica, pozneje svetovalka. Poslednja čast jo je doletela tudi pri zadnji volitvi na glavni družbeni praznik 8. dec. 1901.

Nihče pač takrat ni mislil, da nas bo tako kmalu zapustila za vedno, saj človek navadno sodi po letih in po trdnosti. Toda ta, kakor prav mnogi drugi slučaji nam jasno spričujejo, da „smrt pobira, ne izbira“.

Pokojnica, ki je bila vsa vdana Mariji óelo življenje ter res posnemala njene čednosti in vrline, je priča, kako srečen je človek osobito na zadnjo uro, če umira kot zvest otrok Marijin. Ko je bila zgubila vse upanje, da bi še okrevala, je govorila: „Rada bi še nekoliko poživel, a tudi rada umrjem, ker je tako Bogu všeč.“

Kakor vselej, preskrbela je družba tudi tej vrli tovarišici sijajno spremstvo ob pogrebu. Družbeni pevski zbor ji je zapel dve novi nagrobni žalostinki: „Izpila si življenja čašo . . .“ in „Oj spavaj sladko, sestra draga . . .“

Vsem tovarišicam in tovarišem domačim pa kličemo ob grobu zveste, vzgledne in stanovitne Marijine hčere: „Držite se neustrašno in pogumno Marijine armade; izpolnjujte zvesto prijetne dolžnosti, ki vam jih nalaga vaša vodnica Marija. Če se ponuja v posvetnih družbah in tovarišijah vabljivo, a minljivo veselje, vam daje pa Marijina družba mirno in zadovoljno srce, spoštovanje pred svetom, pa s r e č n o in b l a ž e n o smrt.

Iz Jarenine. V nedeljo 13. aprila se je veselila vsa naša župnija, ko je Marijina družba sprejela nove ude. Zjutraj ob 9. uri je bilo slovesno sveto obhajilo dečkov in deklic ter malo prej glasna molitev krstne obljube pred krstnim kamenom. Z gorečimi svečami v rokah se je mladež polnoštevilno podala k družbenemu altarju, molila glasno in z gorečo ljubeznijo se priporočevala Mariji. Po pridigi, ko so že izmolile „posvečenje“, bili so pri péti sv. maši domačega g. kaplana, kateri jih je popoldan po litanijah slovesno sprejel v družbo. Ljudstvo je bilo ganjeno. Posebno stariši so solznih oči gledali svojo nežno deco, ki se posvečuje najboljši materi Mariji. Pred sprejemom je mladina v procesiji okolo cerkve zahvaljevala se z molitvami in s pesmicami ter prosila Marijo ljubezni. Gorečnost in pobožnost otročjih srčic se je brala raz lica nedolžne mladine. Ljuba Marija daj, da ti ostanejo zvesti otroci ves čas njihovega življenja! Spremljaj jih in vódi skozi svet življenja v domovino rajskega veselja.

Iz Črnega vrha nad Idrijo. Od 6. do 13. aprila smo imeli tukaj sv. misijon. Ljudstvo od blizu in daleč je kar trumoma hitelo poslušat vnete besede ter se skesano bližalo izpovednicam. Res, zlati čas sv. misijona! — V soboto, dné 12. aprila, se je ustanovila bratovščina sv. rožnega venca, katera povsod tako blagodejno vpliva na versko življenje in je najobilnejše obdarovana z odpustki. V nedeljo popoldne je bil slovesen sklep, katerega so se udeležili tudi sosedni čč. gospodje. Najprvo je preč. g. dekan M. Arko iz Idrije blagoslovil novo bandero Marijine družbe ter pojasnil njegov pomen, nato pa je bilo 34 deklet slovesno sprejetih v Marijino družbo, ki je ena najstarejših v naši škofiji. Slovesnost so zelo povzdignile Marijine hčere s Cola, ki so kljub daljni poti prihitele s svojo lepo zastavo v Črni vrh, kakor tudi vrle družbenice iz Idrije. Veličasten je bil potem obhod z misijonskim križem. Ljubi Bog povrni stotero obilni trud čč. gg. misijonarjem, ljudstvu pa daj

stanovitnosti v dobrem po posredovanju preblažene Device Marije, kraljice presv. rožnega venca!

Sy. Pavel pri Preboldu. „Ko bom povišan, bom vse za seboj potegnil“, je rekel naš Zveličar. Z veseljem moramo opazovati, kako se te besede v našem času uresničujejo, kako cvetè pobožnost do presvetega Srca in do sv. Rešnjega Telesa po vsem katoliškem svetu. Hvala Bogu, tudi v naši lepi Savinjski dolini in tudi v naši župniji je ta pobožnost v lepem cvetu. Vsako nedeljo in vsak praznik je od ene do dveh popoldne molitvena ura; vsak prvi četrtek in vsak prvi petek, v mesecu juniju pa je vsak dan že ob polu petih zjutraj molitvena ura. Kako pač mora biti Bogu dopadljivo, ako človek tako zgodaj v cerkev hiti, posvetit mu rane ure. — V spomin na sveto leto smo napravili nov dragocen ciborij in dve krasni svetilki; za vse to so častivci presv. Rešnjega Telesa radovoljno zložili denar. — Bog daj, da bi pobožnost do presv. Rešnjega Telesa čimdalje bolj rastla, da bi bilo čim dalje več častivcev tega zakramenta ljubezni!

Spominska knjiga.

V drugi letošnji številki „Ljubljanskega škofijskega lista“ naročajo presvetli knez in škof ljubljanski svojim duhovnikom, naj skrbé, da bode v vsaki župniji spominska knjiga, kamor bodo sproti zapisovali vse bolj imenitne, vesele in žalostne zgodbe svoje župnije. Med onimi stvarmi, ki naj bi se zaznamovale v tej knjigi, so tudi razne bratovščine, njih početek, razvoj, slovesnosti, uspeh, število udov in pomen za krščansko življenje.

K temu modremu naročilu našega nadpastirja dodamo prošnjo do vodnikov Marijinih družb: Gospodje, ki vodite Marijine družbe, zapisujte posebno skrbno vse, kar se godi v družbi. O slavnem jezuitu, patru Dossu, se bere, da je z neko posebno spretnostjo znal poživiti vsako Marijino družbo, katero je vodil. Pa kaj je storil ta izkušeni mož, da je dal družbam novo življenje? Učil je društvenike peti; potrudil se je, da so kmalu dobili svojo zastavo; napravil jim je knjižnico, kjer so si izposojevali dobre knjige; poskrbel je, da je družba imela svojo spominsko knjigo. Izkušnemu vodniku se je zdela spominska knjiga zelo imenitna stvar v družbi. Sam je zapisaval vse bolj važne dogodke. Seveda prvih pet ali deset let, ko je vsaka reč vsem še dobro v spominu, se udje ne zanimajo dosti za spominsko knjigo. Mine pa 15 ali 20 let, in nov rod pride v družbo; in ta bode z velikim veseljem bral, kaj se je godilo v družbi pred toliko in toliko leti. Kar se v naših dneh stori lepega in dobrega, to bode onim za nami v posnemanje, in kar se zgodi žalostnega, jim bode v svarilo. — Ko sem pred par leti pisal za „Venec“ zgodovino o prvi Marijini družbi na Kranjskem, (družba se je začela leta 1606. in je nehala 1783.), se mi je zdela spomina vredna vsaka drobnica, ki sem jo našel v spominski knjigi očetov jezuitov v Ljubljani. Po 50 ali 100 letih bode prav tako zanimiva spominska knjiga vsake Marijine družbe!

